

## Arrest

nr. 239 110 van 28 juli 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS  
Rootenstraat 21/18  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 januari 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 januari 2019.

1.2. Op 19 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Samarkhel, een dorp gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent ongeveer 21 jaar oud, Pashtoun van etnische origine en soennitisch moslim. De laatste jaren volgde u Koranlessen in de moskee van uw dorp en ging u daarnaast ook naar de madrasa (Koranschool). Uw vader werkte als zelfstandig taxichauffeur. U bent de oudste van het gezin en hebt nog twee broers en vier zussen.*

*In de maand qaws van het jaar 1396 (wat overeenkomt met november-december 2017) was u op een ochtend zoals gewoonlijk onderweg naar de moskee om er de oproep tot het gebed te doen. Plots zag u uw buurman, A., die een bom aan het plaatsen was onder een brugje langs de weg. Terwijl u hem passeerde sprak hij u aan en vroeg hij wat u daar deed. U zei dat u gewoon onderweg was naar de moskee, waarop hij u aanmaande om op te rotten en te doen alsof u niks gezien had. Ook dreigde hij ermee u te vermoorden indien u iets ging doorvertellen. Toen u aankwam bij de moskee besloot u naar het overheidsnummer 119 te bellen en te melden dat u iemand een bom had zien plaatsen nabij dit brugje. U vermeldde niet dat u A., uw buurman, dit had zien doen omdat u wilde vermijden dat u problemen zou krijgen. Na het gebed ging u snel weer naar huis, weliswaar via een andere weg. U vertelde meteen aan uw moeder wat u gezien had en dat u de overheid gebeld had. Uw moeder werd bang en zei u binnen te blijven tot uw vader thuis was. Toen uw vader even later thuiskwam zei hij dat hij niet langs de grote weg naar huis was kunnen komen en dat hij daar veel politie had gezien. Uw moeder vertelde hem onmiddellijk dat u degene was die deze agenten had gebeld en deed het hele verhaal. Uw vader raakte in paniek en zei eveneens dat u moest binnenblijven zolang jullie niet wisten wat er precies aan de hand was. Heel uw familie bleef de rest van die dag binnenshuis. De volgende dag ging uw vader in de late namiddag, rond gebedstijd, terug naar de moskee om polshoogte te nemen van de situatie. Daar hoorde hij mensen vertellen dat iemand in het dorp naar de politie gebeld had en dat de politie de bom vernietigd had. Uw vader zag er ook de moellah, die hem zei dat hij hem na het gebed nog iets wilde vertellen. De moellah bleek een brief van de taliban te hebben waarin stond dat u een spion was, informatie had doorgegeven aan de overheid en er op die manier voor gezorgd had dat die bom vernietigd werd. Uw vader zei dat hij niet wist wat hij hiermee moest doen en dat hij dit met u zou bespreken. Toen uw vader thuiskwam vertelde hij alles aan uw moeder die volledig in paniek sloeg en vroeg wat ze met u zouden doen. Vervolgens belde uw vader naar zijn beste vriend en vroeg hij hem om raad. De vriend van uw vader zei dat hij wel een oplossing had maar dat u de regio moest verlaten. Uw moeder ging hiermee akkoord en de volgende ochtend kwam de vriend van uw vader u ophalen met een auto waarin nog een andere persoon zat. Na veertig minuten rijden stapte de vriend van uw vader uit en zei hij dat u de andere persoon moest volgen. U bleef twee nachten in een huis samen met die persoon, waarna de vriend van uw vader u daar opnieuw kwam bezoeken. Hij gaf die persoon de opdracht om u het land uit te sturen, waarop u aan uw reis begon.*

*U reisde via verschillende plaatsen en met verschillende auto's, en stak op illegale wijze de grens met Iran over. Via Iran reisde u verder door naar Turkije, waar u ruim twee maanden vastzat. Uiteindelijk slaagde u erin Griekenland te bereiken, maar werd u daar opgepakt en in totaal zes of zeven maanden vastgehouden. Na uw vrijlating reisde u door naar Italië, van waaruit u via Frankrijk tot België kwam. In totaal was u zo'n twee jaar onderweg. Op 15 januari 2019, de dag na uw aankomst, diende u een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter ondersteuning van dit verzoek legde u uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming immers aan dat u op dat ogenblik nog minderjarig was en verklaarde meer bepaald 16 jaar oud te zijn (zie registratie verzoek om internationale bescherming dd.14.01.2019). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde,*

Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, op 30 januari 2019, dat u reeds meerderjarig was. Uit onderzoek is immers gebleken dat u destijds reeds een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Wanneer u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geconfronteerd werd met deze vaststellingen bleef u volhouden minderjarig te zijn (zie verklaring DVZ p.5 vraag 4). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dan weer dat u enerzijds een schatting van uw leeftijd had gemaakt, en anderzijds de leeftijd had opgegeven die u van uw ouders had gehoord. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook blijft volhouden, tast uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat aan.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Zo verklaarde u dat uw buurman A. 's ochtends vroeg een bom aan het plaatsen was nabij een brugje op de hoofdweg in uw regio. U stelde dat u daar destijds passeerde omdat u **telkens** naar de moskee moest voor de gebedsoproep (CGVS dd.30.01.2020 p.9). Het is echter merkwaardig dat de taliban ervoor zou kiezen om uw buurman een bom te laten plaatsen vlakbij een weg waar u elke ochtend passeert om de gebedsoproep te gaan doen. Hiermee riskeerden ze immers niet alleen dat u, zoals ook gebeurde, de plaatsing van deze bom op zou merken, maar ook dat u de persoon in kwestie, namelijk uw buurman, zou herkennen en hem eventueel persoonlijk kon aangeven bij de autoriteiten. Dat een ervaren verzetsgroep als de taliban een dergelijk weinig doordachte actie op poten zou zetten, is bijzonder onwaarschijnlijk. Verder is het bedenkelijk dat A. u op het ogenblik dat u daar passeerde aansprak. Door dit te doen zorgde hij er namelijk voor dat u niet alleen meer zekerheid kreeg over de bom die hij er aan het plaatsen was, maar gaf hij bovendien ook zijn eigen identiteit zonder twijfel te kennen (CGVS dd.30.01.2020 p.11). Uw verklaring dat A. u vroeg wat u daar kwam doen, is eveneens eigenaardig. Zoals reeds aangegeven gaf u immers zelf aan dat u wel vaker de gebedsoproep ging doen in de moskee. Dat A. dit niet geweten zou hebben, zeker in het kader van de aanslag die hij beraamde, en u om die reden die bewuste dag aansprak, is dan ook niet aannemelijk.

Daarenboven waren uw verklaringen over het verloop en de inhoud van uw gesprek met A. niet consistent. Zo stelde u immers bij de DVZ dat u A. vroeg wat u aan het doen was en hij vervolgens schrok (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), hetgeen impliceert dat uzelf het initiatief nam om A. aan te spreken en hem hiermee verraste. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter dat u eigenlijk gewoon verder wilde lopen (CGVS dd. 30.01.2020 p.11) maar dat A. u riep (CGVS dd.30.10.2019 p.15), een behoorlijk andere gang van zaken. Ook vermeldde u bij de DVZ dat A. u zei dat hij een bom aan het plaatsen was (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5) – wat an sich al bijzonder ongeloofwaardig is – terwijl u op het CGVS dan weer uitdrukkelijk ontkende dat A. u iets zei over waarmee hij bezig was (CGVS dd.30.01.2020 p.11). Voorts is het eigenaardig dat u bij de DVZ verklaarde dat u **onmiddellijk** het nummer 119 belde en dat A. vervolgens wegvluchtte (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), daar u aan het CGVS vertelde dat u het nummer 119 pas belde toen u aankwam bij de moskee (CGVS dd.30.10.2019 p.15 en CGVS dd.30.01.2020 p.11).

Ook wat betreft de bedreiging(en) van de taliban die u na dit incident zou ontvangen hebben legde u meerdere tegenstrijdige verklaringen af. Zo sprak u bij de DVZ over bedreigingen (in het meervoud) en verwees u meer bepaald naar een telefoon die uw vader kreeg en een brief die aan de moellah werd gegeven (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Tijdens uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS vermeldde u echter helemaal niets over een telefoon die uw vader zou gekregen hebben toen u nog in Afghanistan was. Wel sprak u tijdens deze onderhouds over één of meerdere telefoons die uw vader zou gekregen hebben **na** uw vertrek uit Afghanistan, maar waren uw verklaringen hierover opvallend genoeg evenmin consistent. Zo stelde u immers gedurende het éne onderhoud meteen en duidelijk dat de taliban na uw vertrek nog naar uw papa belde om te zeggen dat ze u moesten hebben (CGVS dd.30.10.2019 p.18). Wanneer tijdens het tweede onderhoud op het CGVS echter opnieuw gevraagd werd naar problemen of gebeurtenissen na uw vertrek, beweerde u in eerste instantie, en dit op verschillende wijzen, dat uw familie u dit niet zou vertellen en dat u geen weet had van zaken die nog zouden gebeurd zijn (CGVS dd.30.01.2020 p.7). U deed achtereenvolgens deze uitspraken: "Ik heb het verschillende keren gevraagd, ..., zelfs als er iets is gaan zij het niet vertellen", "Na mijn vertrek hebben zij mij die info niet gegeven, ..., na mijn vertrek weet ik het niet",

*“Dan ben ik vertrokken dus dat weet ik niet, en verder hebben ze mij niets verteld”, “... na mijn vertrek heb ik mijn papa wel gevraagd, of zij nog zijn langs geweest ofzo, maar hij heeft mij daar niks over verteld” (CGVS dd.30.01.2020 p.7). Dat u destijds helemaal niets zei over de telefoon die uw vader zou ontvangen hebben na uw vertrek uit Afghanistan, iets wat u tijdens het eerdere onderhoud op het CGVS wel nog meteen spontaan vermeldde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Pas wanneer u effectief de vraag gesteld werd of de taliban uw familie had gebeld na uw vertrek, verklaarde u plots dat de vriend van uw papa u dit inderdaad verteld heeft. U voegde hier echter spontaan aan toe dat de taliban wel twee of drie keer naar uw papa zou gebeld hebben (CGVS dd.30.01.2020 p.18), terwijl u het tijdens het vorige onderhoud vreemd genoeg niet specificeerde dat het om meerdere telefoontjes ging (CGVS dd.30.10.2019 p.18). Daarbij is het uiterst eigenaardig dat u verklaarde niet zeker te weten of hetgeen dat de vriend van uw papa u vertelde over deze telefoontjes eigenlijk correct is. Gevraagd of u het dan zelf niet over deze telefoontjes gehad heeft met uw vader, luidde uw antwoord dat u al door had dat uw vader niet van plan was om iets tegen u te vertellen en hem ook bijgevolg ook niet heeft aangesproken hierover. Als bijkomend excuus verwees u nog naar het feit dat u uw papa niet zo vaak kan bereiken (CGVS dd.30.01.2020 p.18), hetgeen allemaal echter niet kan overtuigen. Indien u uw land van herkomst immers werkelijk diende te ontvluchten omwille van ernstige problemen met de taliban, kan worden verwacht dat u alle mogelijke informatie tracht te verzamelen en uit te klaren aangaande wat er zich nog heeft afgepeeld na uw vertrek en u zich niet zou laten leiden door uw eigen idee van wat uw vader u al niet dan niet zou willen vertellen. Daarnaast verklaarde u gedurende uw eerste onderhoud op het CGVS eveneens dat er na uw vertrek uit Afghanistan talibanstrijders in het dorp kwamen vragen waar u was (CGVS dd.30.10.2019 p.19). Nochtans ontkende u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS, toen u de vraag letterlijk gesteld werd of de taliban nog naar u was komen vragen, bijvoorbeeld in het dorp, wederom hier ook maar iets over te weten (CGVS dd.30.01.2020 p.18). Een dergelijke reeks aan frappante tegenstrijdigheden verhindert het CGVS om nog enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden bedreigingen.*

*Los daarvan wenst het CGVS nog op te merken dat het bijzonder weinig aannemelijk dat de taliban, nadat door uw toedoen één van hun aanslagen vrijdeld werd, een brief zou overhandigen aan de moellah van de moskee met de boodschap dat u zichzelf moest aangeven bij hen. Op die manier gaven ze immers de verwittiging die u nodig had en die u toeliet om het land te verlaten vooraleer zij u werkelijk (zoals in de brief immers vermeld stond) konden bestraffen (CGVS p.14, 16). Ook uw verklaring dat de moellah uw vader wel verteld zou hebben over deze brief, maar hem niet aan uw vader overhandigde en hem zelfs niet liet zien (CGVS dd.30.01.2020 p.14), is niet geloofwaardig. Er was immers geen enkele reden voor de moellah om deze brief, die tenslotte gericht was aan u, bij te houden of te verstoppen voor uw vader. Dat uw vader ook niet gevraagd zou hebben om deze brief te mogen zien, louter omdat hij al doorhad dat zij de juiste informatie hadden (CGVS dd.30.01.2020 p.14), kan niet overtuigen, en lijkt veeleer een excuus om deze brief niet te moeten voorleggen aan het Commissariaat-generaal. In diezelfde context is het nog merkwaardig dat u verklaarde dat uw vader toegaf aan de moellah dat u degene was die de bom had zien geplaatst worden (en bijgevolg ook de autoriteiten had verwittigd, CGVS dd.30.01.2020 p.14). Gevraagd waarom uw vader niet ontkende dat u daar iets mee te maken had – naast A. en uzelf was er immers niemand anders op straat die ochtend (CGVS dd.30.01.2020 p.10), stelde u dat het niet uitmaakte of uw papa dit bevestigde of niet omdat de taliban toch al op de hoogte was (CGVS dd.30.01.2020 p.14). Dat uw vader echter meteen toegaf dat u de persoon in kwestie was en niet op zijn minst nog de indruk probeerde te wekken dat het om een vergissing ging, is wederom een weinig aannemelijk element in uw relaas.*

*Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.*

*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019***

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_in\\_jalalabad\\_behsud\\_en\\_surkhrod.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart

district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden

*bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.*

*Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.*

*U bent immers een gezonde, alleenstaande jongeman die, gelet op uw leeftijd en scholingsachtergrond (CGVS dd.30.01.2020 p.5), over de nodige mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp (Samarkhel) bij de stad, namelijk slechts een twintigtal minuten rijden, alsook het feit dat u geregeld met uw vader naar Jalalabad ging om inkopen te doen (CGVS dd.30.01.2020 p.6), heeft u bovendien de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Verder woont de beste vriend van uw vader, die uw reis uit Afghanistan organiseerde, zelf in Jalalabad (CGVS dd.30.01.2020 p.3-4, 17), gaf u aan dat één oom, namelijk de broer van uw moeder, geregeld in Jalalabad werkt én verklaarde u dat meerdere andere familieleden en stamleden in Jalalabad werken (CGVS dd.31.10.2019 p.6 en CGVS dd.31.01.2020 p.15-16). Ook dient herhaald te worden dat u loog wat betreft uw leeftijd, en dat u bij aankomst in België veeleer 20 jaar oud (of minstens 18 jaar oud) was in plaats van slechts 16. Hierdoor blijft het CGVS in het ongewisse over wat u gedurende twee à vier jaar voor uw vertrek uit uw land gedaan heeft, en is de bewering dat u nooit gewerkt heeft in Afghanistan (CGVS dd.30.01.2020 p.6) twijfelachtig. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.*

*Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

*De taskara of het Afghaanse identiteitsbewijs en de enveloppe afkomstig uit Jalalabad die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebben geen invloed op*

*bovenstaande appreciatie. Zij ondersteunen immers louter uw identiteit en herkomst, elementen die heden niet ter discussie staan.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

### **2.2. Stukken**

Op 10 juli 2020 maakt verwerende partij per drager aan de Raad een aanvullende nota over met internetlinks naar volgende stukken: het rapport “UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018, het rapport “EASO. Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van juni 2019, het rapport “EASO. Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod” van 12 maart 2020 en “Kaart. Jalalabad City Region” van 27 november 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 14 juli 2020 liet verzoeker aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een dreigbrief van de taliban met vertaling (stukken 1-2), een schriftelijke verklaring van de vader van verzoeker met vertaling (stukken 3-4), een schriftelijke verklaring van de mullah van de dorpsmoskee met vertaling (stukken 5-6), een schriftelijke verklaring van de stamoudsten en dorpschoude van het dorp Samarkhel en het subdorp Miyali Sahib Baba met vertaling (stukken 7-8), een schriftelijke verklaring van de lokale nooddienst van het dorp Samarkhel Miyali Sahib Baba met vertaling (stukken 9-10), een schriftelijke verklaring van H. G. met vertaling (stukken 11-12) en een enveloppe (stuk 13) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

### **2.3. Beoordeling**

#### **2.3.1. Bevoegdheid**

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen, die hem van spionage beschuldigen nadat hij de Afghaanse autoriteiten erover inlichtte dat zijn buurman een bom aan het plaatsen was onder een brug langs de weg. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarige afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers buurman, A., ervoor zou kiezen om een bom te plaatsen vlakbij een weg waar verzoeker elke ochtend passeert om de gebedsoproep te gaan doen; (iii) het niet geloofwaardig is dat A. verzoeker zou aanspreken op het ogenblik dat hij daar passeerde nu hij zo te kennen gaf dat hij een bom aan het plaatsen was en ook over zijn identiteit geen twijfel liet bestaan; (iv) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het verloop en de inhoud van zijn gesprek met A., meer bepaald aangaande (1) de vraag wie wie aansprak bij hun ontmoeting terwijl A. een bom aan het plaatsen was, (2) het feit of A. al dan niet aangaf dat hij een bom aan het plaatsen was en (3) het ogenblik waarop verzoeker het nummer 119 belde; (v) verzoeker bovendien ook over de bedreiging(en) van de taliban die hij na dit incident zou hebben ontvangen inconsistente verklaringen aflegt, meer bepaald over het aantal bedreigingen, over het tijdstip waarop deze bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden en de hoeveelheid waarmee zij plaatsvonden, alsook of er talibanstrijders naar het dorp kwamen om naar verzoeker te vragen; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban een brief zouden overhandigen aan de moellah van de moskee met de boodschap dat verzoeker zichzelf moest aangeven nu zij hem hiertoe immers de mogelijkheid gaven om te ontsnappen; (vii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader de brief niet zou hebben ontvangen van de moellah en zelfs niet mocht lezen; (viii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader niet op zijn minst de indruk probeerde te wekken dat het om een vergissing ging dat verzoeker werd aangeduid als spion en (viii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en

ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Aangaande de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming, merkt verzoeker nog op dat dit uitsluitend te maken heeft met het feit dat 'leeftijd' een relatief begrip is in Afghanistan en dat hij de leeftijd heeft verklaard die hij van zijn ouders heeft meegekregen, waarmee hij er allerminst in slaagt de Raad te overtuigen. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (administratief dossier, map 'Landeninformatie') is immers gebleken dat verzoeker op datum van 30 januari 2018 meer dan twee jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde en aldus ouder is dan minstens 18 jaar, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat het concept tijd in de Afgaanse context een minder belangrijke rol speelt. Voorts komt geheel ongelooftwaardig voor dat verzoekers ouders niet concreter en juist weten hoe oud hun oudste kind is en zijn leeftijd verlaagden met minstens 2 jaar (wellicht 4 jaar) wanneer verzoeker nog 6 jongere broers en zussen heeft en verzoeker wist dat een van zijn zussen '2 jaar jonger dan ik' is (vragenlijst vraag 17). Verzoeker is een jonge twintiger en geen oudere man. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt aldus wel degelijk een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts op goede gronden als volgt:

*"(...) Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.*

*Zo verklaarde u dat uw buurman A. 's ochtends vroeg een bom aan het plaatsen was nabij een brugje op de hoofdweg in uw regio. U stelde dat u daar destijds passeerde omdat u telkens naar de moskee moest voor de gebedsoproep (CGVS dd.30.01.2020 p.9). Het is echter merkwaardig dat de taliban ervoor zou kiezen om uw buurman een bom te laten plaatsen vlakbij een weg waar u elke ochtend passeert om de gebedsoproep te gaan doen. Hiermee riskeerden ze immers niet alleen dat u, zoals ook gebeurde, de plaatsing van deze bom op zou merken, maar ook dat u de persoon in kwestie, namelijk uw buurman, zou herkennen en hem eventueel persoonlijk kon aangeven bij de autoriteiten. Dat een ervaren verzetsgroep als de taliban een dergelijk weinig doordachte actie op poten zou zetten, is bijzonder onwaarschijnlijk. Verder is het bedenkelijk dat A. u op het ogenblik dat u daar passeerde aansprak. Door dit te doen zorgde hij er namelijk voor dat u niet alleen meer zekerheid kreeg over de bom die hij er aan het plaatsen was, maar gaf hij bovendien ook zijn eigen identiteit zonder twijfel te kennen (CGVS dd.30.01.2020 p.11). Uw verklaring dat A. u vroeg wat u daar kwam doen, is eveneens eigenaardig. Zoals reeds aangegeven gaf u immers zelf aan dat u wel vaker de gebedsoproep ging doen in de moskee. Dat A. dit niet geweten zou hebben, zeker in het kader van de aanslag die hij beraamde, en u om die reden die bewuste dag aansprak, is dan ook niet aannemelijk."*

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening heeft gehouden met de realiteit ter plaatse" en hij betoogt dat de activiteiten van de taliban vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gesteund op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, inconsistent en/of ongelooftwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht, of welke "realiteit" de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien bij zijn verklaring over het plaatsen van een bom op de weg naar een moskee. De ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage, inconsistente of niet-doorleefde verklaringen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de brug en de weg door alle dorpelingen gebruikt worden en niet alleen door verzoeker, brengt hij geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat A. - verzoekers buurman - het risico zou lopen om een bom te plaatsen vlakbij een weg die onder meer dagelijks door verzoeker werd gebruikt en daarbij niet alleen het risico liep om betrapt te worden, maar eveneens om herkend te worden wat bezwaarlijk ten goede kan komen van de taliban.

2.3.2.3.3. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen over het verloop en de inhoud van zijn gesprek met A., waar dienaangaande staat te lezen als volgt: *“Daarenboven waren uw verklaringen over het verloop en de inhoud van uw gesprek met A. niet consistent. Zo stelde u immers bij de DVZ dat u A. vroeg wat u aan het doen was en hij vervolgens schrok (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), hetgeen impliceert dat uzelf het initiatief nam om A. aan te spreken en hem hiermee verraste. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter dat u eigenlijk gewoon verder wilde lopen (CGVS dd. 30.01.2020 p.11) maar dat A. u riep (CGVS dd.30.10.2019 p.15), een behoorlijk andere gang van zaken. Ook vermeldde u bij de DVZ dat A. u zei dat hij een bom aan het plaatsen was (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5) – wat an sich al bijzonder ongeloofwaardig is – terwijl u op het CGVS dan weer uitdrukkelijk ontkende dat A. u iets zei over waarmee hij bezig was (CGVS dd.30.01.2020 p.11). Voorts is het eigenaardig dat u bij de DVZ verklaarde dat u **onmiddellijk** het nummer 119 belde en dat A. vervolgens wegluchtte (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), daar u aan het CGVS vertelde dat u het nummer 119 pas belde toen u aankwam bij de moskee (CGVS dd.30.10.2019 p.15 en CGVS dd.30.01.2020 p.11).”*

Verzoeker legt bovendien ook over de bedreiging(en) van de taliban die hij na dit incident zou hebben ontvangen inconsistente verklaringen af, meer bepaald wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

*“Ook wat betreft de bedreiging(en) van de taliban die u na dit incident zou ontvangen hebben legde u meerdere tegenstrijdige verklaringen af. Zo sprak u bij de DVZ over bedreigingen (in het meervoud) en verwees u meer bepaald naar een telefoon die uw vader kreeg en een brief die aan de moellah werd gegeven (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Tijdens uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS vermeldde u echter helemaal niets over een telefoon die uw vader zou gekregen hebben toen u nog in Afghanistan was. Wel sprak u tijdens deze onderhouds over één of meerdere telefoons die uw vader zou gekregen hebben **na** uw vertrek uit Afghanistan, maar waren uw verklaringen hierover opvallend genoeg evenmin consistent. Zo stelde u immers gedurende het éne onderhoud meteen en duidelijk dat de taliban na uw vertrek nog naar uw papa belde om te zeggen dat ze u moesten hebben (CGVS dd.30.10.2019 p.18). Wanneer tijdens het tweede onderhoud op het CGVS echter opnieuw gevraagd werd naar problemen of gebeurtenissen na uw vertrek, beweerde u in eerste instantie, en dit op verschillende wijzen, dat uw familie u dit niet zou vertellen en dat u geen weet had van zaken die nog zouden gebeurd zijn (CGVS dd.30.01.2020 p.7). U deed achtereenvolgens deze uitspraken: “Ik heb het verschillende keren gevraagd, ..., zelfs als er iets is gaan zij het niet vertellen”, “Na mijn vertrek hebben zij mij die info niet gegeven, ..., na mijn vertrek weet ik het niet”, “Dan ben ik vertrokken dus dat weet ik niet, en verder hebben ze mij niets verteld”, “... na mijn vertrek heb ik mijn papa wel gevraagd, of zij nog zijn langs geweest ofzo, maar hij heeft mij daar niks over verteld” (CGVS dd.30.01.2020 p.7). Dat u destijds helemaal niets zei over de telefoon die uw vader zou ontvangen hebben na uw vertrek uit Afghanistan, iets wat u tijdens het eerdere onderhoud op het CGVS wel nog meteen spontaan vermeldde, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Pas wanneer u effectief de vraag gesteld werd of de taliban uw familie had gebeld na uw vertrek, verklaarde u plots dat de vriend van uw papa u dit inderdaad verteld heeft. U voegde hier echter spontaan aan toe dat de taliban wel twee of drie keer naar uw papa zou gebeld hebben (CGVS dd.30.01.2020 p.18), terwijl u het tijdens het vorige onderhoud vreemd genoeg niet specificeerde dat het om meerdere telefoontjes ging (CGVS dd.30.10.2019 p.18). Daarbij is het uiterst eigenaardig dat u verklaarde niet zeker te weten of hetgeen dat de vriend van uw papa u vertelde over deze telefoontjes eigenlijk correct is. Gevraagd of u het dan zelf niet over deze telefoontjes gehad heeft met uw vader, luidde uw antwoord dat u al door had dat uw vader niet van plan was om iets tegen u te vertellen en hem ook bijgevolg ook niet heeft aangesproken hierover. Als bijkomend excuus verwees u nog naar het feit dat u uw papa niet zo vaak kan bereiken (CGVS dd.30.01.2020 p.18), hetgeen allemaal echter niet kan overtuigen. Indien u uw land van herkomst immers werkelijk diende te ontvluchten omwille van ernstige problemen met de taliban, kan worden verwacht dat u alle mogelijke informatie tracht te verzamelen en uit te klaren aangaande wat er zich nog heeft afgepeeld na uw vertrek en u zich niet zou laten leiden door uw eigen idee van wat uw vader u al niet dan niet zou willen vertellen. Daarnaast verklaarde u gedurende uw eerste onderhoud op het CGVS eveneens dat er na uw vertrek uit Afghanistan talibanstrijders in het dorp kwamen vragen waar u was (CGVS dd.30.10.2019 p.19). Nochtans ontkende u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS, toen u de vraag letterlijk gesteld werd of de taliban nog naar u was komen vragen, bijvoorbeeld in het dorp, wederom hier ook maar iets over te weten (CGVS dd.30.01.2020 p.18). Een dergelijke reeks aan frappante tegenstrijdigheden verhindert het CGVS om nog enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden bedreigingen.”*

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties poogt te vergoelijken, stellende dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn in zijn antwoorden, dient te worden benadrukt dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bijgevolg slaagt verzoeker er geenszins in de vastgestelde inconsistenties toe te dekken.

Zo verzoeker nog opmerkt dat hem geen grote tegenstrijdigheden kunnen worden verweten, dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non* zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker hekelt nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts die vragen eruit heeft gehaald waar hij misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft op gegeven, maar zwijgt over meerdere andere vragen waar verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven. De Raad wijst er in dit verband op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn ouders zelf weinig of geen nuttige informatie ontvingen over de dreigementen door de taliban na verzoekers vlucht, dient te worden opgemerkt dat hij zich bedient van *post-factum* verklaringen en dient te worden onderstreept dat verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren wel degelijk zijn geschetste vrees relativeert. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

2.3.2.3.4. Met het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt:

*“Los daarvan wenst het CGVS nog op te merken dat het bijzonder weinig aannemelijk dat de taliban, nadat door uw toedoen één van hun aanslagen vrijdeld werd, een brief zou overhandigen aan de moellah van de moskee met de boodschap dat u zichzelf moest aangeven bij hen. Op die manier gaven ze immers de verwittiging die u nodig had en die u toeliet om het land te verlaten vooraleer zij u werkelijk (zoals in de brief immers vermeld stond) konden bestraffen (CGVS p.14, 16). Ook uw verklaring dat de moellah uw vader wel verteld zou hebben over deze brief, maar hem niet aan uw vader overhandigde en hem zelfs niet liet zien (CGVS dd.30.01.2020 p.14), is niet geloofwaardig. Er was immers geen enkele reden voor de moellah om deze brief, die tenslotte gericht was aan u, bij te houden of te verstoppen voor uw vader. Dat uw vader ook niet gevraagd zou hebben om deze brief te mogen zien, louter omdat hij al doorhad dat zij de juiste informatie hadden (CGVS dd.30.01.2020 p.14), kan niet overtuigen, en lijkt veeleer een excuus om deze brief niet te moeten voorleggen aan het Commissariaat-generaal. In diezelfde context is het nog merkwaardig dat u verklaarde dat uw vader toegaf aan de moellah dat u degene was die de bom had zien geplaatst worden (en bijgevolg ook de autoriteiten had verwittigd, CGVS dd.30.01.2020 p.14). Gevraagd waarom uw vader niet ontkende dat u daar iets mee te maken had – naast A. en uzelf was er immers niemand anders op straat die ochtend (CGVS dd.30.01.2020 p.10), stelde u dat het niet uitmaakte of uw papa dit bevestigde of niet omdat de taliban toch al op de hoogte was (CGVS dd.30.01.2020 p.14). Dat uw vader echter meteen toegaf dat u*

*de persoon in kwestie was en niet op zijn minst nog de indruk probeerde te wekken dat het om een vergissing ging, is wederom een weinig aannemelijk element in uw relaas.”*

In zoverre verzoeker thans bij aanvullende nota van 14 juli 2020 alsnog de dreigbrief van de taliban voorlegt die zijn vader via de mollah zou hebben verkregen (stukken 1-2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient er vooreerst op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten met de grootste voorzichtigheid dienen te worden meegenomen in de beoordeling van de verzoek om internationale bescherming. Aldus kan *in casu* vastgesteld worden dat het door verzoeker voorgelegde document bovendien een vooropgestelde kleurenkopie betreft die naderhand schriftelijk werd aangevuld en die – gelet op het feit dat deze niet afkomstig is van een officiële instantie – bovendien door eender wie kan zijn opgesteld, hetgeen de bewijswaarde ervan ondermijnt. De Raad merkt voorts op dat het allerminst aannemelijk is dat de taliban in een schriftelijk document (*in casu* een dreigbrief) belastend materiaal zouden opnemen tegen henzelf door uitdrukkelijk te stellen dat zij een bom aan het plaatsen waren en verzoeker dit door zijn tussenkomst zou hebben verhinderd en zo hun “*geheim*” zou hebben onthuld. Dit alles maakt dan ook dat aan de dreigbrief bijzonder amateuristisch is opgesteld en zowel vormelijk als inhoudelijk gebrekkig is. Aldus kan er geen objectieve bewijswaarde aan worden toegedicht en dan ook allerminst een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden weerhouden.

De Raad merkt bovendien op dat uit de schriftelijke verklaring van de mullah van de dorpsmoskee met vertaling (stukken 5-6 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) enerzijds blijkt dat de mullah aangeeft dat de brief die hij in ontvangst nam van een ‘onbekend persoon’, hetgeen moeilijk te verzoenen is met de verklaringen dat hij verzoekers vader erover inlichtte dat hij werd aangesproken door de taliban met bedreigingen naar zijn zoon zoals in de dreigbrief stond. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat de mullah melding zou maken van dit gegeven, zo de door hem in ontvangst genomen brief afkomstig was van de taliban. Anderzijds volgt uit de schriftelijke verklaring van de mullah van de dorpsmoskee dat verzoekers vader slechts ten tijde van het opstellen van die verklaring, en dus na het indienen van verzoekers verzoek om internationale bescherming, gevraagd heeft om de bewuste brief in ontvangst te mogen nemen. Nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom de mullah een brief aan een derde zou bijhouden, is de passieve houding van verzoekers vader niet verzoenbaar met de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, *in casu* via zijn vader, al het mogelijke doet om zo spoedig mogelijk informatie en documenten te verzamelen die verzoekers vertrek uit Afghanistan kan beïnvloeden en dus ook zijn relaas ondersteunen, hetgeen hij evenwel heeft nagelaten nu hij de dreigbrief slechts op 14 juli 2020 aan de Raad overmaakt. Om al deze redenen komt dit stuk voor als louter opgemaakt op vraag van verzoeker om zijn verklaringen te ondersteunen en kan er dan ook er geen bewijswaarde aangehecht worden.

2.3.2.3.5. Verzoeker meent in het verzoekschrift verder dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen rekening hield met zijn relatief jonge leeftijd, dient te worden benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon (een oudere tiener/jonge twintiger) kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker deze feiten in werkelijkheid heeft ervaren kan van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij eenduidig is over een belangrijke brief over hem aan de mullah, zeker indien deze brief met zijn vader en later met hemzelf werd besproken en aanleiding gaf tot zijn vertrek. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom de taliban schriftelijk hun ongenoegen zouden laten

blijken over de gebeurtenissen en feiten die ze “geheim” wilden houden, schriftelijk bevestigen in een open brief aan de familie en hierbij nog de mullah betrekken. Bovendien gaven ze met een dergelijke kortzichtige en manifest onwijze handelwijze de verwittiging die verzoeker toeliet om het land te verlaten waardoor het doel van de taliban om verzoeker te bestraffen (zoals in de brief immers vermeld stond) door henzelf onmogelijk werd gemaakt.

2.3.2.3.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat er ruim twee jaar is verstreken tussen de gebeurtenissen en zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt, die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land en dus niet moeilijk zijn, al dan niet naar aanleiding van concrete vragen, te vertellen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, dient te worden aangenomen dat verzoeker deze vele keren heeft herbeleefd, bij het overleg over zijn vertrek en het verder bespreken van zijn documenten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze niet zouden zijn bijbleven en verzoeker deze eenvoudige gebeurtenissen niet op een coherente en duidelijke wijze kon uiteenzetten.

2.3.2.3.7. Waar verzoeker voorts aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met zijn persoonlijkheid en profiel, laat hij na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen, laat staan op welke wijze zij de motieven van de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed.

2.3.2.3.8. In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen, dat een traumatische ervaring bij een mens *“kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid”*, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt ter staving van zijn beweringen in dit verband. Vooreerst kan uit voorgaande blijken dat verzoeker op tal van vlakken geheel niet kan overtuigen. Verzoekers beweerde trauma's kunnen dan ook niet hieraan verbonden worden. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt bovendien op generlei wijze dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

2.3.2.3.9. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in het buitenland waardoor hij de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en hij een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering of een afrekening, dient erop gewezen dat uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the specific circumstances of the case [...]”*). De loutere blote bewering dat het feit dat hij jarenlang buiten Afghanistan heeft verbleven de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en hem zal blootstellen aan verhoogde veiligheidsrisico's, is op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er overigens niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien maakte verzoeker noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om ontvoerd te worden of het slachtoffer te worden van een afrekening omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland.

2.3.2.3.10. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig

worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.3.11. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde taskara en enveloppe afkomstig uit Jalalabad tonen hooguit zijn identiteit en herkomst aan, alsook het feit dat hij post ontvangt vanuit Afghanistan. Deze gegevens worden op zich niet betwist en de voormelde documenten kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde dreigbrief van de taliban met vertaling (stukken 1-2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

De handgeschreven schriftelijke verklaring van de vader van verzoeker met vertaling (stukken 3-4), de schriftelijke verklaring van de mullah van de dorpsmoskee met vertaling (stukken 5-6), de schriftelijke verklaring van de stamoudsten en dorpschoude van het dorp Samarkhel en het subdorp Miyali Sahib Baba met vertaling die werd opgesteld op vraag van verzoeker (stukken 7-8), de schriftelijke verklaring van de lokale nooddienst van het dorp Samarkhel Miyali Sahib Baba met vertaling die werd opgesteld op vraag van verzoeker (stukken 9-10) en de schriftelijke verklaring van H. G. met vertaling (stukken 11-12) werden duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertonen een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegerekend. Zoals uit de bespreking van de stukken 1-2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9, en de stukken 5-6 van rechtsplegingsdossier, stuk 9, blijkt dat deze geenszins elementaire waarborgen bieden. De Raad zou nog kunnen aannemen dat dorpsgenoten en zeker verzoekers vader hun brieven hebben opgesteld doch ook deze schriftelijke verklaringen zijn geenszins onpartijdig kunnen niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De enveloppe (stuk 13 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) toont hoogstens aan dat verzoeker opnieuw post heeft ontvangen uit Jalalabad, Afghanistan, doch kan geenszins de door hem voorgehouden problemen met de taliban staven, noch kan hieruit een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van

artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met *"improvised explosive devices"* (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met

de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Inzake de veiligheidssituatie dient te worden herhaald dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan waarbij bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad in de omliggende districten Behsud en Surkhrod liggen, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde *"improvised explosive devices"* (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO Guidance Note, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld”*

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar. Immers, in zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban.

In de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts nog als volgt:

*“Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.*

*Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”*

Vervolgens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nog terecht als volgt:

*“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.*

*U bent immers een gezonde, alleenstaande jongeman die, gelet op uw leeftijd en scholingsachtergrond (CGVS dd.30.01.2020 p.5), over de nodige mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp (Samarkhel) bij de stad, namelijk slechts een twintigtal minuten rijden, alsook het feit dat u geregeld met uw vader naar Jalalabad ging om inkopen te doen (CGVS dd.30.01.2020 p.6), heeft u bovendien de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Verder woont de beste vriend van uw vader, die uw reis uit Afghanistan organiseerde, zelf in Jalalabad (CGVS dd.30.01.2020 p.3-4, 17), gaf u aan dat één oom, namelijk de broer van uw moeder, geregeld in Jalalabad werkt én verklaarde u dat meerdere andere familieleden en stamleden in Jalalabad werken (CGVS dd.31.10.2019 p.6 en CGVS dd.31.01.2020 p.15-16). Ook dient herhaald te worden dat u loog wat betreft uw leeftijd, en dat u bij aankomst in België veeleer 20 jaar oud (of minstens 18 jaar oud) was in plaats van slechts 16. Hierdoor blijft het CGVS in het ongewisse over wat u gedurende twee à vier jaar voor uw vertrek uit uw land gedaan heeft, en is de bewering dat u nooit gewerkt heeft in Afghanistan (CGVS dd.30.01.2020 p.6) twijfelachtig. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen."*

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij een risicoprofiel bezit omwille van het feit dat hij langdurig in het buitenland heeft verbleven, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de situatie in het dorp Samarkhel, district Behsud van de provincie Nangarhar, dient erop gewezen dat dit verweer geenszins dienstig is nu uit het voorgaande blijkt dat hij in de agglomeratie Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de agglomeratie Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. DECLERCK